

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Sectio II. De successione ab intestato Ecclesiæ in bonis Clericorum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

De Successionibus ab intestato.

55

converte, que ad ultum, vel nihil, vel minus necessarium, legata fuerunt.

Mortuo tamen executor non transit ad heredem executoris officium executo- prout colligitur ex cap. cit. 2. §. fane h. t. in 6. cum electa sit ad hoc in- ductia personæ, quamvis transeat, quo- ad obligationes, si quas contraxit male exequendo, ob damnum illatum v. g. quod si tamen executor sub nomine di- gnatus, seu officij sit constitutus, Pre-

positus v. g. Ecclesie Cathedralis, Cu- stos Ecclesie Collegiatæ &c. transit ad successorem in dignitate &c. nisi ex cir- cumstantijs colligatur personæ, non di- gnitus commissam executionem, ne- que enim transit ad successorem execu- tio, si sub nomine proprio v. g. vel sub nomine personæ commissio executionis alicui demandata sit, ob rationem pauldante allatam.

TITVLVS XXVII.

DE SUCCESSIONIBUS AB INTESTATO.

SECTIO II.

*De successione ab intestato
Ecclesia in bonis Clericorum:*

§. I.

*An, & quando Ecclesia succedere
possit Clericis ab intestato deceden-
tibus?*

Si Clericus non habeat consanguineos, qui jure cognationis ei ab in- testato succedere possint, & ipse intesta- tus moriatur, Altare seu Ecclesia, cui servivit tempore mortis, succedit in bo- nis ejus propriis, & patrimonialibus, prout habetur in cap. i. h. t. junctâ Glossâ, quia Ecclesia talis habetur beneficium loco uxoris, & consequenter, sicuti vir & uxor sibi invicem succedant, si altera pars, deficentibus aliis consanguineis,

neis.

OS(0)S

neis, ab intestato ex legi dispositione successoris, moriatur, ita suo beneficiario succedit etiam altare, vel Ecclesia, cui servivit: & quamvis Patronus liberum, quem à servitu manumisit, si absque liberis sic moriatur, succedat. *Sed nostra inst. de success. libert. nihil tamen de bonis illis sibi vendicare potest patronus, aut ab intestato succedere, si talis manumissus ad sacros ordines promotus fuerit.*

§. II.

An, & quā ratione testamentum, vel alia dispositio ad pīas causas, aut donatio excludat successionem ab intestato?

Excludere dispositionem talem; vel donationem, si sufficienter probata fuerit, successionem ab intestato *ex cap.* *Cum dilectus s. b. t. patet;* cū enim per dispositionem talem (quamvis ea per verba tantum enuntiatiā, quæ consensum loquentis in pīam causam saltē incidenter indicent, habeatur) aut donationem, pīe cause jam jus in bonis talibus quæsitum sit, consequenter quoad hæc bona dati non potest successio ab intestato, qua tantum ea bona afficit, de quibus à vivente, vel moriente nulla facta fuit dispositio.

§. III.

An, & qualiter succedat monasteriū, vel ordo religiosas, in bonis sui professi?

CAlio quo religionem professus de bonis suis ante professionem nihil disposuit, & religio talis non sit capax successionis, tum omnia bona illius facta

professione, ad hæredes illius ab intestato statim devolvuntur, perinde ad mortem naturalem obiūsser, cū in ille per professionem factam le pro omni sursum rerum domino, nō autem non sit capax successionis, consequenter omnia illius bona, & pī domino careant, ad hæredes ab intestato statim transibunt, si vero capax successionis sit capax, transibunt omnia sui professi bona, professionē &c, velut ab intestato mortui, non jure hæreditatis, cū proprietas sit religio, sed jure acquisitionis nullis (qui enim se Deo mancipat, ut etiam omnia sua bona una tecum recessorū, non mundo, sed Deo mancipata) exceptā legitimā, si quoniam suis, aut aliis descendētibus, vel descendētibus relinquerē debet, ut etiam post professionem factam, ibiendo eam inter illos, quibus transquenda est, disponere potest. *Conequa mulier g. §. Sed si persona cap. q. 3. non quidem, ut Dominus, ut administrator à jure constituta, effectum.*

§. IV.

Alia quedam circa successionem ordinis religiosi in bonis sui prof. resolvuntur.

Primò probabilius est, quod in monacho hæreditas, sive cōtestamento, sive ab intestato deferratur, immedie acquiratur Monasterium, non sit opus additione monachum eam acquirendam, cū enim voluntatem suam circa acquirenda talia per Monasterium deculerit religiosus, cō-

sequenter in acquirendâ monasterio talis hereditate, nihil opus est monachi protestare, & hinc probabile valde est, quod invito etiam monacho, aut inscio, hereditatem illi relatam acquirere possit monasterium, omnibus alijs hereditibus exclusis, (cum in acquirendo non se habeat ut servus, respectu domini Religiosus, sed ut filius familias respectu patris) & quod hereditas delata monacho, hoc etiam postea mortuo, vel ad aliud monasterium translato, adit possit a monasterio, in quo, dum illi defebatur hereditas, vixerat, quia jus adeundi huic monasterio jam acquisitum est.

Secundò certum est, quod monasterium non succedat ei, quoad delatam huic hereditatem, qui Novitus adhuc moritur intestatus, cum enim nondum hic monasterio se dedicaverit, plenè, quoad suam personam, consequenter nec accessio in monasterium translata censemur, sed plenum adhuc jus penes

ipsum manet, de talibus bonis disponendi, & si non disponat, hereditibus ab intestato, sua jura integra manent.

Tertiò potest quidem per consuetudinem legitimè spatio quadraginta annorum præscriptam, excludi monasterium à successione in bona tam mobilia, quam immobilia sui profesi, ita ut bona talia hereditatis jure ad filios, vel consanguineos deferantur (quia, cum hoc jus succedendi monasterio competit, solo jure humano, consequenter per contrariam consuetudinem abrogari hoc potest) statutum tamen municipale, aut provinciale, quo statuitur, excludi debere à successione sui profesi monasterium, vel ut parte aliquâ contentum, alii privatum maneat, nullum est, & invalidum, tum quod sit in præjudicium religionis, tum quod sit contra immunitatem Ecclesiasticam, & privilegia tam à jure Canonico, quam Civili concessa, tum quod disponat de personis sacerulari jurisdictione non subiectis.

TITVLVS XXVIII.

DE SEPULTURIS.

S. I.

Quis sit locus sepulturae sacræ, & Ecclesiastica, & quo in loco possit quis, vel debeat sepeliri?

DE jure Canonicō locus sacræ, & Ecclesiastica sepultura ordinarius est, Ecclesia, vel cæmeterium, vel locus publica auctoritate Episcopi pro sepulchro fideliū depuratus: & quamvis in:

Compend. Pirhinge.

propria Parochia, in qua domiciliū quis habuit, & Sacramenta percepit, de jure communī sepeliri quis debeat, si tamen habeat sepulchrū majorum suorum, patris v. g. avi, vel aliorum ascendentium extra propriam Parochiam, in illo loco sepeliri debeat, cap. 1. b. t. nisi propriam alibi sepulturam sibi elegit, cap. 1. qui 3. b. t. in 6. ita ut si in villa v. g. ad quam recreationis gratiā, aut ut ruraliter

Zzz

exer-